

РЕШЕНИЕ

№ 31497

гр. София, 09.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 15 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **5753** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл. 65, ал. 4 от Закона за общинската собственост.

Образувано е по жалба на Л. П. Д., чрез адв. М. П., срещу Заповед № РНД26-РД48-4/30.04.2026 г., издадена от кмета на Столична община – район „Н.“. С оспорената заповед, на основание чл. 65, ал. 1, предложение първо и ал. 2 ЗОС и чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община, е разпоредено принудително изземване на жилище – частна общинска собственост, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] от Л. П. Д., Е. Н. Д., Н. Л. Д. и Н. Л. Д.. В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е незаконосъобразна на всички основания по чл. 146 АПК – издадена е от некомпетентен орган, не е в предписаната от закона форма, постановена е при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че разпоредбите на чл. 65, ал. 1 и ал. 2 ЗОС са неприложими, тъй като правомощието по тях вече било упражнено с издаването на Заповед № РНД25-РД56-249/18.07.2025 г. на кмета на СО – район „Н.“. Според

жалбоподателя с този предходен административен акт жилището вече било иззето, поради което след влизането му в сила следвало да се пристъпи към неговото принудително изпълнение, а не да се издава нова заповед по чл. 65 ЗОС. Поддържа се, че приложим е редът по чл. 288, ал. 1 и ал. 3 АПК, препращащ към изпълнение по Гражданския процесуален кодекс на задължението за предаване на вещ, включително на недвижим имот. Според жалбоподателя кметът на района не е компетентен да проведе това изпълнение, а издаването на нова заповед за изземване представлява надхвърляне на правомощията му. Излага се още, че редът по ГПК осигурява по-интензивна защита на засегнатото лице. Жалбоподателят сочи, че между него и Столична община – район „Н.“ съществува спор относно извършени в жилището подобрения, тяхната стойност и наличието на право на задържане на имота до заплащането на стойността им. Според него без извършването на опис на имота възможността му да докаже извършените подобрения и тяхното състояние би била съществено затруднена. По изложените съображения жалбоподателят моли Заповед № РНД26-РД48-4/30.04.2026 г. да бъде отменена като незаконосъобразна.

Ответникът – кметът на Столична община – район „Н.“, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Поддържа, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел. Посочва, че със Заповед № РНД25-РД56-249/18.07.2025 г. е прекратено наемното правоотношение с жалбоподателя и членовете на неговото семейство, а не е разпоредено изземване на жилището. След влизане в сила на тази заповед жалбоподателят е поканен да освободи доброволно имота, но не е изпълнил задължението си. Поради това са били налице основанията за издаване на самостоятелна заповед за изземване по чл. 65 ЗОС и чл. 34 НРУУРОЖТСО. Ответникът оспорва приложимостта на чл. 288 АПК, като поддържа, че чл. 65 ЗОС установява специален административен ред за изземване на общински имоти, които се владеят или държат без правно основание. Счита, че твърденията за извършени подобрения и за право на задържане не създават правно основание за продължаване на ползването на общинското жилище. Поддържа, че евентуални имуществени претенции могат да бъдат предявени по отделен исков ред, но не препятстват изземването на имота. Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 102,26 евро.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по

делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, установи следното от фактическа страна:

Жилището, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] е частна общинска собственост. За имота е съставен Акт за частна общинска собственост № 160/24.03.1997 г. От приложените по административната преписка настанителни актове и договори се установява, че жалбоподателят и членовете на неговото семейство първоначално са били настанени в жилището по административен ред и са го ползвали въз основа на възникнало наемно правоотношение.

Със Заповед № РНД25-РД56-249/18.07.2025 г. на кмета на СО – район „Н.“ наемното правоотношение с Л. П. Д. и членовете на неговото семейство е прекратено на основание чл. 46, ал. 1, т. 7 и ал. 2 ЗОС във връзка с чл. 33, ал. 1, т. 6 и чл. 5, ал. 2, т. 7 НРУУРОЖТСО. Със същата заповед е определен едномесечен срок за освобождаване на общинското жилище.

Заповед № РНД25-РД56-249/18.07.2025 г. е оспорена по съдебен ред. С Решение № 34733/23.10.2025 г. по административно дело № 8434/2025 г. по описа на Административен съд София-град, Второ отделение, 41 състав, жалбата срещу нея е отхвърлена. С Определение № 42368/17.12.2025 г. по административното дело касационната жалба срещу решението е върната като недопустима предвид разпоредбата на чл. 46, ал. 5 ЗОС, съгласно която решението на административния съд по жалба срещу заповед за прекратяване на наемно правоотношение е окончателно. Определението за връщане на касационната жалба е оставено в сила с окончателно Определение № 1513/10.02.2026 г. по административно дело № 1112/2026 г. на Върховния административен съд, Четвърто отделение. Следователно Заповед № РНД25-РД56-249/18.07.2025 г., с която е прекратено наемното правоотношение, е влязла в сила към 10.02.2026г.

С писмо с изх. № РНД26-ГР94-555/04.03.2026 г. жалбоподателят е поканен в 14-дневен срок да изпълни доброволно задължението за освобождаване и предаване на общинското жилище. Поканата е връчена на процесуалния му представител на 09.03.2026 г. Срокът за доброволно изпълнение е изтекъл на 23.03.2026 г., без жилището да бъде освободено. На 23.03.2026 г. от името на жалбоподателя е подадено възражение, в което е заявено, че в имота са извършени подобрения, поради което жалбоподателят счита, че има право да го задържи до заплащане на тяхната стойност. С писмо от 07.04.2026 г. административният орган е отговорил на възражението. Приел е, че твърденията за извършени подобрения не създават основание за продължаване на ползването на общинското жилище след прекратяване на наемното

правоотношение, и е уведомил жалбоподателя, че ще бъдат предприети действия за изземване на имота.

На 27.04.2026 г. служители на СО – район „Н.“ са извършили проверка на място в процесното жилище. При проверката е установено, че имотът не е освободен и продължава да се ползва от жалбоподателя и членовете на неговото семейство. Резултатите от проверката са отразени в констативен протокол с изх. № РНД26-ГР94-658/1/27.04.2026 г. Въз основа на събраните по преписката данни е съставен Констативен акт № 2/27.04.2026 г. по чл. 34, ал. 2 НРУУРОЖТСО. В акта са посочени данни за общинската собственост върху жилището, лицата, които го държат, прекратяването на наемното правоотношение, отправената покана за доброволно освобождаване и неизпълнението на това задължение. При тези установявания кметът на СО – район „Н.“ е издал оспорената Заповед № РНД26-РД48-4/30.04.2026 г. С нея е разпоредено процесното жилище да бъде принудително иззето от Л. П. Д., съпругата му Е. Н. Д. и пълнолетните им дъщери Н. Л. Д. и Н. Л. Д. поради продължаващото държане на имота след отпадане на правното основание за това. В заповедта е посочено, че изпълнението се възлага на служители от отдел „Регулация на търговската дейност и жилищния фонд“ при СО – район „Н.“.

Така установените факти съдът приема въз основа на приетите писмени доказателства, които са относими към предмета на спора, взаимно се допълват и не съдържат противоречия относно правно значимите обстоятелства – общинската собственост върху имота, прекратяването на наемното правоотношение, влизането в сила на заповедта за прекратяване, продължаващото държане на жилището и неизпълнението на поканата за доброволното му освобождаване.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от лице, което е адресат на оспорения административен акт и спрямо което е разпоредено изземването на общинското жилище. Поради това жалбоподателят е непосредствено и неблагоприятно засегнат от заповедта и разполага с правен интерес от оспорването ѝ.

Жалбата е заведена в Административен съд София-град на 18.05.2026 г. Ответникът не оспорва спазването на срока по чл. 149, ал. 1 АПК, а по делото не са налице данни, които да обосноват

извод за просрочие.

Оспорената заповед е индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол по силата на чл. 65, ал. 4 ЗОС.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган. Съгласно чл. 65, ал. 1 ЗОС общински имот, който се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината.

В чл. 65, ал. 2 ЗОС е предвидено специално правило за Столичната община и градовете с районно деление, съгласно което заповедите по ал. 1 могат да се издават и от кметовете на районите в случаите и по реда, установени от общинския съвет. В изпълнение на тази законова делегация Столичният общински съвет е предвидил в чл. 34, ал. 1 НРУУРОЖТСО, че изземването на общински жилища, които се владеят или държат без основание, не се използват по предназначение или необходимостта от които е отпаднала, се извършва със заповед на кмета на района, на чиято територия се намират. Процесното жилище се намира на територията на СО – район „Н.“. Следователно по силата на чл. 65, ал. 2 ЗОС във връзка с чл. 34, ал. 1 НРУУРОЖТСО компетентен да издаде заповедта за неговото изземване е кметът на район „Н.“. Компетентността на районния кмет не произтича от делегиране с отделен административен акт на кмета на Столична община, а непосредствено от чл. 65, ал. 2 ЗОС и от приетата на това основание разпоредба на чл. 34, ал. 1 НРУУРОЖТСО. Поради това оплакването за липса на компетентност е неоснователно.

Оспорената заповед е издадена в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 АПК. В нея са посочени издателят на акта, адресатите, правните и фактическите основания за издаването му, разпоредената правна последица, редът за изпълнение и възможността за оспорване. Имотът е индивидуализиран чрез точния му административен адрес и акта за общинска собственост. Посочени са лицата, от които следва да бъде иззет, както и обстоятелствата, поради които органът е приел, че същите го държат без правно основание. Като правни основания са посочени чл. 65, ал. 1, предложение първо и ал. 2 ЗОС и чл. 34, ал. 1 и ал. 2

НРУУРОЖТСО. Като фактически основания са посочени прекратяването на наемното правоотношение със Заповед № РНД25-РД56-249/18.07.2025 г., влизането ѝ в сила, неизпълнението на задължението за доброволно освобождаване на имота и установеното при проверката на 27.04.2026 г. продължаващо държане на жилището. Заповедта се позовава и на Констативен акт № 2/27.04.2026 г., въз основа на който е издадена. Мотивите на административния акт могат да се съдържат и в документите от административната преписка, към които актът препраща, когато тези документи са съставени преди издаването му и позволяват да се установят действителните фактически и правни съображения на органа. В случая констативният акт е изрично посочен като основание за издаването на заповедта и съдържа относимите фактически констатации. Изложените мотиви са достатъчни, за да може адресатът да разбере защо се разпорежда изземването, и позволяват на съда да извърши пълна проверка за законосъобразност. Не е налице твърдяното нарушение на изискването за форма.

Оспорената заповед е издадена при спазване на специалната процедура по чл. 34 НРУУРОЖТСО и на общите правила на АПК. Преди образуване на производството по изземване наемното правоотношение е прекратено с отделен административен акт, който е влязъл в сила след проведен съдебен контрол. След влизането му в сила жалбоподателят е поканен писмено да освободи доброволно жилището. Определеният срок е изтекъл без изпълнение. Жалбоподателят е упражнил правото си на участие в административното производство, като чрез пълномощника си е подал възражение от 23.03.2026 г. Твърдението за извършени подобрения и за право на задържане е било прието и разгледано от административния орган, който е изложил становището си в писмо от 07.04.2026 г. Констативният акт № 2/27.04.2026 г. съдържа изискуемите от чл. 34, ал. 2 НРУУРОЖТСО данни за собствеността върху жилището, лицата, които го държат, първоначалното основание за ползването, заповедта за прекратяване на наемното правоотношение, поканата за доброволно освобождаване и неизпълнението на това задължение. Обстоятелството, че административният орган не е възприел възражението на жалбоподателя за право на задържане, не представлява нарушение на правото му на участие или защита. Задължението на административния орган е да предостави възможност на заинтересованото лице да изложи своите възражения и да ги обсъди, но не и да възприеме поддържаната от него правна теза.

Неоснователно е и оплакването, че преди издаването на заповедта е следвало да бъде извършен

опис на имота. Извършването на опис не е предвидено като предпоставка за издаване на заповедта по чл. 65 ЗОС. Съгласно чл. 34, ал. 2 НРУУРОЖТСО актът се издава въз основа на констативен акт със съдържанието, определено в тази разпоредба. Такъв акт в случая е съставен. Член 34, ал. 6 НРУУРОЖТСО предвижда изготвянето на протокол-опис при принудително изземване на общинско жилище в отсъствие на неговите обитатели. Този протокол има за предмет завареното в жилището движимо имущество и е действие по изпълнението на вече издадената заповед, а не условие за нейната законосъобразност. Поради това неизвършването на опис преди издаването на оспорената заповед не представлява нарушение на административнопроизводствените правила.

По съответствието с материалния закон:

Съгласно чл. 65, ал. 1 ЗОС общински имот се изземва, когато е налице поне една от следните алтернативни предпоставки: имотът се владее или държи без основание; не се използва по предназначение; или необходимостта от него е отпаднала. Оспорената заповед е издадена при първата от тези предпоставки – държане на общинския имот без правно основание. Общинската собственост върху жилището се установява с Акт за частна общинска собственост № 160/24.03.1997 г. и не е опровергана с други доказателства. Не се спори, а се установява и от проверката на 27.04.2026 г., че жалбоподателят и членовете на неговото семейство продължават да държат и използват жилището. Първоначално това държане е имало правно основание – настанителен административен акт и възникнало въз основа на него наемно правоотношение. Правното основание обаче е отпаднало с влизането в сила на Заповед № РНД25-РД56-249/18.07.2025 г., с която наемното правоотношение е прекратено. Законосъобразността на заповедта за прекратяване е била предмет на приключило съдебно производство. С Решение № 34733/23.10.2025 г. по административно дело № 8434/2025 г. жалбата срещу нея е отхвърлена. Решението е окончателно по силата на чл. 46, ал. 5 ЗОС.

В настоящото производство съдът не може повторно да проверява дали са били налице предпоставките за прекратяване на наемното правоотношение. Влязлата в сила заповед за прекратяване е стабилен административен акт, чиито правни последици са задължителни за страните и за съда. След влизането ѝ в сила жалбоподателят не разполага с наемно или друго признато от закона основание за държане на жилището. За прилагането на чл. 65, ал. 1 ЗОС е

достатъчно наличието на една от посочените в разпоредбата алтернативни предпоставки. След като е установено, че общинското жилище се държи без основание, не е необходимо да се доказва допълнително, че то не се използва по предназначение или че необходимостта от него е отпаднала.

По възражението, че предходната заповед вече е заповед за изземване: Неоснователна е тезата на жалбоподателя, че със Заповед № РНД25-РД56-249/18.07.2025 г. жилището вече е било иззето по реда на чл. 65 ЗОС. От съдържанието, правното основание и диспозитива на този административен акт се установява, че с него е прекратено наемното правоотношение с жалбоподателя и членовете на неговото семейство. Заповедта е издадена на основание чл. 46, ал. 1, т. 7 и ал. 2 ЗОС във връзка с чл. 33, ал. 1, т. 6 НРУУРОЖТСО, а не на основание чл. 65 ЗОС. Съгласно чл. 46, ал. 2 ЗОС наемното правоотношение се прекратява със заповед на органа, издал настанителната заповед, като в нея се посочват основанията за прекратяване и срокът за опразване на жилището. Аналогично правило се съдържа в чл. 33, ал. 2 НРУУРОЖТСО. Определянето на срок за освобождаване на жилището не превръща заповедта за прекратяване на наемното правоотношение в заповед за изземване. Задължението за освобождаване е последица от прекратяването. Когато то не бъде изпълнено доброволно, общината следва да проведе отделното производство по чл. 65 ЗОС. Разграничението между двата акта следва пряко от чл. 34, ал. 2 НРУУРОЖТСО. Според разпоредбата заповедта за изземване се издава въз основа на констативен акт, в който изрично се посочват заповедта за прекратяване на наемното правоотношение и неизпълнението на задължението за доброволно освобождаване. Следователно влязлата в сила заповед за прекратяване е предпоставка за последващото издаване на заповед за изземване, а не административен акт, който я замества. Двата акта имат различен предмет и различни правни последици. С първия се прекратява правното основание за ползване на жилището. С втория се разпорежда изземването му поради продължаващото държане без правно основание. Поради това оспорената Заповед № РНД26-РД48-4/30.04.2026 г. не повтаря вече постановен административен акт и не е издадена при повторно упражняване на едно и също правомощие.

По приложимостта на чл. 288 АПК и ГПК: Неоснователно е възражението, че общината е била длъжна да пристъпи към изпълнение по чл. 288 АПК във връзка с ГПК. Разпоредбата на чл. 288 АПК урежда общия ред за изпълнение на установено с изпълнително основание задължение за

предаване на вещ. По отношение на общинските имоти обаче законодателят е установил специален ред за тяхното изземване. Съгласно чл. 65, ал. 1 ЗОС изземването на общинския имот се разпорежда със самостоятелна заповед. Член 65, ал. 2 ЗОС определя органите, които могат да я издадат в Столичната община и градовете с районно деление. Съгласно чл. 65, ал. 3 ЗОС заповедта за изземване се изпълнява по административен ред със съдействието на полицията. Същото правило е възпроизведено в чл. 34, ал. 4 НРУУРОЖТСО, според който заповедта за изземване се изпълнява по административен ред със съдействието на полицията. Следователно специалният закон определя както компетентния орган и предпоставките за издаване на заповедта, така и реда за нейното изпълнение. Общият изпълнителен ред по чл. 288 АПК не измества специалния ред по чл. 65 ЗОС. До издаването на заповедта по чл. 65, ал. 1 ЗОС не е налице административен акт, с който да е разпоредено изземването на имота. Предходната заповед има за предмет единствено прекратяването на наемното правоотношение. Ето защо оспорената заповед не е действие по изпълнението на Заповед № РНД25-РД56-249/18.07.2025 г., а самостоятелен индивидуален административен акт, издаден при осъществяване на различно правомощие. Възприемането на тезата на жалбоподателя би обезсмислило специалните разпоредби на чл. 65, ал. 1–3 ЗОС и чл. 34, ал. 1–4 НРУУРОЖТСО. Поради това доводите за задължително изпълнение по реда на ГПК са неоснователни.

По твърдяното право на задържане за извършени подобрения:

Твърдението за извършени в жилището подобрения не създава правно основание за продължаване на неговото държане след прекратяване на наемното правоотношение. Спорът е разрешен изрично от специалната разпоредба на чл. 65, ал. 5 ЗОС, съгласно която лицата, от които са иззети имоти по чл. 65, ал. 1 ЗОС, нямат правата по чл. 72–74 от Закона за собствеността. Разпоредбите на чл. 72–74 ЗС уреждат правата на владелеца във връзка с извършени подобрения, включително при предвидените от закона предпоставки право на задържане до заплащане на дължимите суми. Член 65, ал. 5 ЗОС изрично изключва противопоставянето на тези права в производството по изземване на общински имот. Следователно жалбоподателят не може да осуети изземването на жилището чрез възражение за право на задържане поради извършени подобрения. Това е така независимо дали подобрения действително са извършени и каква е тяхната стойност. Настоящото производство няма за предмет установяването на парично вземане на жалбоподателя срещу общината. Въпросите дали са извършени подобрения, били ли са те разрешени, увеличили ли са

стойността на имота и дължи ли общината заплащането им могат да бъдат разрешени в отделно исково производство при надлежно заявена претенция и след събиране на относимите доказателства. Евентуалното наличие на парично вземане обаче не представлява основание за продължаване на държането на общинското жилище и не засяга законосъобразността на заповедта по чл. 65 ЗОС. Не е нарушено и правото на жалбоподателя да докаже твърдените подобрения. Той разполага с предвидените в процесуалния закон способности за събиране и предварително обезпечаване на доказателства. Необходимостта от доказване на евентуална гражданскоправна претенция не е основание общинското жилище да бъде задържано след отпадане на правното основание за ползването му.

По съответствието с целта на закона и принципа на съразмерност:

Оспорената заповед съответства на целта на закона. Производството по чл. 65 ЗОС има за цел да възстанови фактическата власт на общината върху имоти, които се владеят или държат без правно основание, за да може общината да ги управлява съобразно тяхното предназначение и обществения интерес. Процесният имот е част от общинския жилищен фонд. Продължаването на ползването му от лица, чието наемно правоотношение е прекратено с влязъл в сила административен акт, възпрепятства общината да упражнява правомощията си на собственик и да предостави жилището на лица, които отговарят на нормативните условия за жилищно подпомагане. Разпоредената мярка е съразмерна по смисъла на чл. 6 АПК. Наемното правоотношение не е прекратено внезапно и без възможност за защита. Жалбоподателят е упражнил правото си на съдебно оспорване на заповедта за прекратяване. След приключването на съдебното производство му е предоставена допълнителна възможност да освободи доброволно жилището. Той е бил уведомен за предстоящото изземване и е упражнил правото си да подаде възражение. При издаването на заповедта административният орган е съобразил, че наемното правоотношение е окончателно прекратено и че въпреки изтичането на предоставения срок имотът не е освободен. Не се установява по-лека мярка, чрез която да бъде постигната законовата цел – възстановяване на фактическата власт на общината върху жилището. Твърдяното парично вземане за подобрения може да бъде защитено отделно и не налага продължаващо лишаване на общината от фактическата власт върху имота. Поради това оспорената заповед не засяга правата на жалбоподателя в по-голяма степен от необходимото за постигане на преследваната от закона

цел.

По изложените съображения съдът приема, че Заповед № РНД26-РД48-4/30.04.2026 г. е издадена от компетентен административен орган, в предписаната от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при наличие на материалноправните предпоставки по чл. 65, ал. 1, предложение първо ЗОС, в съответствие с целта на закона и принципа на съразмерност. Не са налице основания за отмяна по чл. 146 АПК. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора право на разноски има ответникът. На основание чл. 143, ал. 3 АПК, когато съдът отхвърли оспорването, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. Ответникът е бил представляван от юрисконсулт и своевременно е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 102,26 евро. На основание чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като съобразява предмета на делото, фактическата и правната му сложност и осъщественото процесуално представителство, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро. Тъй като районите на Столична община не са самостоятелни юридически лица, сумата следва да бъде присъдена в полза на Столична община, а не на СО – район „Н.“.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. П. Д. от [населено място] срещу Заповед № РНД26-РД48-4/30.04.2026 г., издадена от кмета на Столична община – район „Н.“.

ОСЪЖДА Л. П. Д. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата от 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в

14-дневен срок от съобщаването му на страните.